

עלי קפנה

שירת הברבור

ביום הראשון, ב-09.30 בבוקר, היתה אמורה להתקיים בבית הפרקליט פגישת-חירום של חברי הוועדה-המנהל של רשות-השירות. הפגישה נועדה לחסל את שביתת-העיתונאים ברשות-השירות.

בינתיים הצליח אורי פורת, מנכ"ל הרשות, שבוע מרורים והדלפות משיבעת חברי הוועדה-המנהל (העולם הזה ריווח שבוע שעבר על פגישה סודית בהחלט של ארבעה מחברי הוועד) להפתיע הן את "שיבועת המופלאים" והן את שרה-אוצר, **יגאל כהן-אורגד**.

איך זה מתפקדיו של הוועד-המנהל לנהל משאומתן עם העובדים ובקשר לשרה-אוצר — מה זה עניינו, בעצם? אומרים לי ברשות-השירות. עניינו או לא — בליל שבת, בשעה 19.30, הופתע כהן-אורגד לשמוע שיודים בוקעים ממכשיריהם בביתו, וביקש ש-אורי פורת יתקשר איתו!

כהן-אורגד
שירת הברבור

מרוע הוא לא התקשר בעצמו? התשובה נעוצה, כנראה, בענייני הירארכיה. פורת בישר לו שעיתונאי רשות-השירות נכנסו למשאומתן עקב ההסכם שהושג בבוקר של אותו יום בעיתונות המודפסת.

התוצאה: המירקע התמלא נוסטליגיה, והעלה מנכ"ל הארכיון להקות כמו גזוז וחלב ודבש.

סידרנו אותם! אמרו לי כסיפוק בכניני הטלוויזיה. "אותם" — הכוונה לחברי הוועדה-המנהל ולשרה-אוצר, המתנגד להעלאת שכרם של עיתונאי רשות-השירות. כהן-אורגד, אגב, סבור משום-מה שרעתו חייבת להתקבל על דעת השר המופקד על רשות-השירות, **זבולון הלר**. "זה מעוגן בחוק!" הוא מבטיח לי, בסעיף 123.

זה, רווקא מעוגן בסעיף 24, חולק עליו מקור בכיר ברשות-השירות, ושם כתוב שצריך להתייעץ עם שרה-אוצר. לא מעבר לזה! לשר המופקד על רשות-השירות יש סמכות להחליט על העלאת משכורות העובדים, והוא יכול למצוא לכך תקציב העומד לרשותו. אם האוצר מתנגד.

על כל פנים, נכון לעכשיו זבולון המר עסוק בגיבוש ריעה על "מה טוב ליהודים (מפר"ליים)". **מיכה ירון** עסוק במילחמת-סמכויות עם אורי פורת. כהן-אורגד מנסה להנפיק הישגים (אם כך ניתן לכנות כיווי-שייפות) סמוך לשעת-האמת של מח"ל, אורי פורת מנסה להציל. הוועדה-המנהל מתכנס ומרליף לסירוגין.

כולם מפתיעים את כולם ברשות-השירות ומחוץ לה, ואילו המירקע ממטיר שירה — שירת הברבור.

גג הבית דולף

מכת-ההרלפות, שעליה מתלונן חבר-הכנסת **פינחס גולדשטיין** (ליבי-רלים) במליכתו מה-26 ביוני לראש מטה-הליכוד, **דויד לוי**, בין היתר כתב גולדשטיין: בשני עיתונים פורסמו בימים האחרונים רבנים שהשמעתי בשיבת-מטה מורחבת. במטה שלנו נמצאים, כנראה, שני סוגי אנשים: אלה העובדים, וחלקם העובד קשה ביותר, וחלק העוסק בהרלפות ובהשמעות.

תוכנו של המכתב, שנכתב בבוקרו של היום החמישי שעבר, הובא ליריעתי על-ידי אחד מגושאי-כליו של דויד לוי (החוצצים בינו ובין "עמך" במצודת זאב) כבר בצהרי-היום, עוד בטרם הגיע לשולחנו של המכותב.

נכיא הזעם, גולדשטיין עצמו, נדהם ממחירות הגשמת חונו, ואישר באוניית את סיוע מיכתבו. לא אשתתף יותר בשיבות המטה המורחבת! לא אשתתף בפורום המרליף!

אם ככה — תעבור בית, פינחסו!

גולדשטיין
הדלפות והשמעות

אווירת הנכאים במצודת זאב כבר הפכה מומן לעונדה. כש העניינים על סף פירוק — הם לא דופקים עד אחרון הפרטים. אחד הסימפטומים של המצב הוא

שיחת היום

במהלך ההצבעות על הקריאות השונות לקבלת החוקים שנועדו להיטיב עם העם, תפס שרה-אוצר, **יגאל כהן-אורגד**, את חבריה-הכנסת **עדי אמוראי**, הנמנה עם ראשי הצוות הכלכלי של המערך. בשיחה במיסדרון הכנסת לא חסר מאמצים בהסברת המניעים לחקיקת החוק להגנת המשקיע.

מרוע יום שרה-אוצר את השיחה הרחופה, אף על פי שהיה ידוע שהמערך יצביע בעד החוק? חששתי משהסתייגויות שעלול המערך להכניס לחוק.

במערך, לעומת זאת, מפרשים יוזמה זו לגמרי אחרת: כהן-אורגד מכין שאלה ימיו האחרונים כשר-אוצר, ולכן חשוב לו שמי שיעצבו את המדיניות הכלכלית בשנים הבאות — יידעו להעריך את עמידתו בפני הלחצים המאסיביים של חברי-המפלגה, המרגישים שהשילטון נשמת מידיהם. "חשוב לו שנעריך את העובדה שהוא היה אחראי עד הסוף" נושאים במערך דברים לזיכרו.

האלו, העולם הזה?

בצהרי היום החמישי התנהלה שיחה טלפונית בין חבריה-הכנסת **בני שליטא** ובין תתיניצ **בנימין זיגל**, שהטיל את מוראו על כל השאפתנים והקארייסטים למיני-הם, עד לפיצוץ אפרסק, חילופי המפכ"לים והשקט שבא אחרי הסערה.

בטרם השקט, כללה הסערה גם את חבריה-הכנסת שליטא, שהואשם בלקיחת "שחור מיני".

הרעיון היה לפרסם את הודעה על הורדת האשמות נגדי ממש סמוך לבחירות, מסביר לי שליטא. מרועז, כרי שלא אוכל להופיע בטלוויזיה, כמוקד למשל, בגלל חוקי-הבחירות. שליטא מאמין באמת ובתמים בתאוריה שלו. באמת קילקלו לו: ההופעה הנכספת במוקד היתה מסודרת מראש בינו ובין יוסף לסיר, מנכ"ל רשות-השירות לשעבר. שליטא מוסיף בציניות, האופיינית למערך: בימים שקרמו להחלטת היועץ המישפטי בענייני קראתי כל עיתון שהוא. ידעתי שאם יחליטו להעמיד אותי לדין, תהיה הדלפה על-ידי לעיתונות, ואם לא — תהיה הודעה קטנה על כך באחד העמודים האחרונים.

נחזור לטלפון ההיסטורי, ביקשתי — תכתבי שדרשתי — את כל החומר (תיקי המועצה במנחמיה) בחורה. אל תשכחי לכתוב שאני תובע ודורש!

מה עוד אמר שליטא בשיחה הטלפונית בינו ובין העולם הזה, סליחה, ובין זיגל? "לא אסלח לך על-ידי שחינכת דור שלם של חוקרים מנוולים ודוברי-שקר!"

האיש הבווד - לשבת!

בבוקרו של היום הרביעי השבוע צילצלה למערכת העולם הזה שולח, שהיא לכל מי שיש לו ספרים בהשכלתו, מוכירתו של סמואל פלאמו-שרון.

שולח ביקשה — מה זה ביקשה? התחננה שנכוא למסיבת-העיתונאים של "סמואל" ב-18.00 בערב. משלא נתקלה בהתלהבות מצידו העלתה על הקו את חובכתי-קשורת בכבודו ובעצמו, ששיסף אתי כריגשי איכותו ומיריותו מפסקדין הסופי (אחרי אי-אלה פסקדין בדרך שנשחכו שנים) שנגזר עליו באותו בוקר — שלושה חודשי מאסר בפועל.

וכמה שילים פלאטו לעשרת הפעילים שהוא תרם לכל מיסלגזה זה מזכיר לי שכמה ימים אחרי שנגזר פסקדין של **אורגן אבריאצירא** (אנחנו חברים) מצהיר פלאטו, למורת רוחו של אבריאצירא אמר לי פלאטו כבישתון מלא, הוא לא יישבו וגם אני — לא!

כיתתים טפחה המציאות על כספו יום לפני הופעת-הכבודה של אבריאצירא כבית-דגון, התעורר פלאטו שוב לחיים וחקר אותי בטלפון בתרגשות: איך איך הוא עשה את זה? כשהבחרתי לו שעבודות-חוזן הן פריוולגיה של אנשים שנגזר עליהם פסקדין בן שלושה חודשים בפועל ופחות — הוא הניב באכזבה א-אחה... (וא היו תלויים נגדו תישעה חודשי מאסר בפועל, שהומר עתה לשלושה).

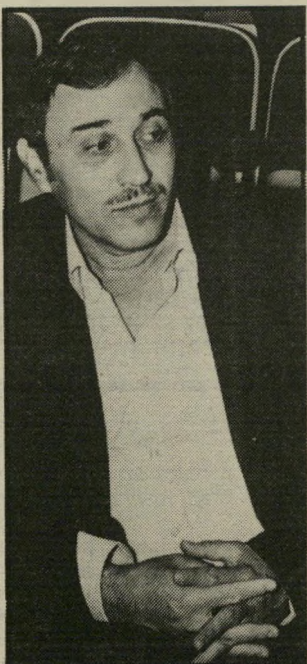
בינתיים הוא השיג את מטרתו, ונכנס לטקסור המבוכר של "עובדי-חוזן". אולם אין הוא מרצה, רוצם כי נטט ניס תו מי, הוא מפקש ממני. זה באמת "לא נחמד" מה שעשו לו.

בבוקרו של היום החמישי השבוע צילצלה למערכת העולם הזה שולח, שהיא לכל מי שיש לו ספרים בהשכלתו, מוכירתו של סמואל פלאמו-שרון.

וכמה שילים פלאטו לעשרת הפעילים שהוא תרם לכל מיסלגזה זה מזכיר לי שכמה ימים אחרי שנגזר פסקדין של **אורגן אבריאצירא** (אנחנו חברים) מצהיר פלאטו, למורת רוחו של אבריאצירא אמר לי פלאטו כבישתון מלא, הוא לא יישבו וגם אני — לא!

כיתתים טפחה המציאות על כספו יום לפני הופעת-הכבודה של אבריאצירא כבית-דגון, התעורר פלאטו שוב לחיים וחקר אותי בטלפון בתרגשות: איך איך הוא עשה את זה? כשהבחרתי לו שעבודות-חוזן הן פריוולגיה של אנשים שנגזר עליהם פסקדין בן שלושה חודשים בפועל ופחות — הוא הניב באכזבה א-אחה... (וא היו תלויים נגדו תישעה חודשי מאסר בפועל, שהומר עתה לשלושה).

בינתיים הוא השיג את מטרתו, ונכנס לטקסור המבוכר של "עובדי-חוזן". אולם אין הוא מרצה, רוצם כי נטט ניס תו מי, הוא מפקש ממני. זה באמת "לא נחמד" מה שעשו לו.

שליטא
חוקרים מנוולים

מלך בקרייה

המלך (אחד מהשניים) הגיע לביקור ממלכתי בקריית-אטא. במה שהיתה אמורה להיות עצרת-המונים, אך התקיימה באווירה רי אינטימית (קריית-אטא היא לא איזור שלנו, מסבירה לי השרה דורון) ניסה **אריאל שרון** לשכנע את המי שוכנעים: "אני לא אוהב את סימטת המערך, אנחנו התיקווה היחידה" כאן הוא הרכיז גיחוך קל. "מי התיקווה היחידה? שימעו פרסי" אריק הליב את האוהרים השרופים. בשוליים — יש ארישות, ואילו על הבימה יושבים חבר מכובדים אנוניים-משועממים, ו**לואיר כהן-אברירוב** שחילץ עצמו מהאנונימיות כעזרת כמה אימרות שפר הוכרות-לטוב.

שרון מתייחס לכך: "כולם התנפלו על מאיר כהן. אני, אולי, הייתי אומר זאת אחרת אבל..." כהן-אברירוב הפטיק לחטט באף, והתמלא סיפוק.

שרון
קצת אינטימי

"גבון היה נשיא נחמד", חילק אריק ציונים. "הוא נשיא" מחו בקהל. "היה נשיא נחמד!" התעקש אריק הגדול, אבל עסקו קטן! הקהל לא אוהב זאת.

לא אמרתי זאת בציניות, בהביר לי אריק למחרת. "הוא באמת היה נשיא נחמד." הוא נהנה להשמיע שוב את אימרתו.

הוא התייחס לכל הנושאים האפשריים: "כלכלה" — נו טוב, כמישור הלאומי יש קצת בעיות. בבוקר שלמחרת הוא היה פחות סלחני. "את שמה לב מה קורה? אנשים הפסיקו לעקוב בכלל אחרי המחירים. זה ממש לא יתכן!"

ישראל השניה — יוק! אין דבר כזה: במיגרה-העמק היו 60 סטור דנטים, והיום — 100. כבית שמש... הוא ירה ספונטנית, שעה לפניכן, כשצילצלתי לאולם בטיבעון, שם נתן אריק הצגה ראשונה באותו ערב, שמעתי טלפונת: "בבית-שמש היו — — — סטודנטים, והיום — — —"

אפילו בתיאטרון הלאומי אין נותנים יותר מהצגה אחת בערב. אריק שיחק אותה שלוש פעמים בערב אחד: טיבעון (הנחשבת כמעוז של המערך, כפי שהסבירה השרה) קריית-אטא, וקריית-ביאליק.

אין ספק — הוא מיקצוען. ההופעה הסתיימה. כוחות-הביט" חזרו נערכים: 80 שוטרים (עוד לא היתה אכטחה כזו) אומרים לי במישורת קריית-אטא) על 40 אהדים שרופים. "לא יעזור להם (למערך)", תפסה אותי אשה זועמת, "אנחנו היינו צ'חצ'חים, וגשארנו צ'חצ'חים: מעולם לא היה לנו כל-כך טוב!"